

Sygn. akt IV CZ 82/06

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Strus (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa W. P.

przeciwko Gminie Miasta S.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 listopada 2006 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 sierpnia 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny odrzucił skargę kasacyjną powoda wobec ustalenia, że podlegała ona opłacie stosunkowej nieuiszczonej mimo wnoszenia skargi przez pełnomocnika - adwokata. Sąd odmówił znaczenia okoliczności, iż wnosząc skargę powód domagał się zwolnienia od kosztów sądowych, a to dlatego, że do wniosku tego nie dołączył oświadczenia tej strony procesu o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania - jak wymaga tego art. 102 ust. 2 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Dz. U. nr 167, poz. 1398. Uchybienie to spowodowało zarządzenie zwrotu wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych w dniu 8 sierpnia 2006 r., a tym samym brak zamierzonego skutku wiążącego się ze złożeniem pisma zwróconego (art. 130 § 2 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie powód zarzucił naruszenie art. 233 k.p.c. art. 227 w związku z art. 102 ust. 2 i 4 ustawy z 28 lipca 2005 r. przez pominięcie oświadczenia znajdującego się w aktach sprawy. Na tej podstawie domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Postępowanie o zwolnienie od kosztów sądowych związane z zaskarżeniem wyroku skargą kasacyjną, po wejściu w życie ustawy dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych podlega przepisom tej ustawy, w tym art. 102 ust. 1 stanowiącemu, że zwolnienia od kosztów sądowych może się domagać osoba fizyczna, która złożyła oświadczenie, że nie jest w stanie ich ponieść bez uszczerbku utrzymania koniecznego dla siebie i rodziny. Obowiązek „złożenia” oświadczenia nałożony w czasie przeszłym i trybie dokonany, przekonuje, że sąd rozstrzygający wniosek o zwolnienie od kosztów musi dysponować już wymaganym oświadczeniem strony. Równoczesność tych dwóch elementów potwierdza art. 102 ust. 4 zawierający sankcję zwrócenia – bez badania merytorycznego - wniosku niespełniającego wymagania, jeżeli strona jest reprezentowana przez adwokata lub radcę prawnego. Ponieważ wniosek zwrócony nie wywiera żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma

procesowego do sądu, złożenie wniosku podlegającego zawrotowi jest czynnością pozbawioną doniosłości w zakresie obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od skargi kasacyjnej. Przepis art. 10 u.k.s.c. stanowi, że należy ją uiścić przy wniesieniu do sądu pisma podlegającego opłacie. Sankcja niedopełnienia tego obowiązku odpowiednia do okoliczności sprawy znajduje się w art. 130² § 3 k.p.c. Według tego przepisu sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcze lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego) podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia.

Wnosząc skargę kasacyjną powód nie dołączył oświadczenia sporządzonego według ustalonego wzoru (art. 102 ust. 2 u.k.s.c.), dołączył jedynie odcinek renty powoda i nie twierdził nawet, że oświadczenie takie złożył wcześniej, a zapewniał jedynie o trudnej sytuacji powoda i jego żony, na co „wskazywano już poprzednio w toku postępowania”.

Należy dodać, że w postępowaniu apelacyjnym powód nie był zwolniony od kosztów sądowych i uiścił wpis w całości.

Uchybienia przepisom art. 102 ust. 1 i 2 u.k.s.c. zobowiązywały Sąd Apelacyjny do odrzucenia skargi kasacyjnej, zgodnie z przepisem art. 130² § 3 k.p.c. Ponieważ postanowienie to odpowiada prawu, zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie, dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 2 i 3 k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c. postanowił je oddalić.